

God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave

door: J.M.

2 Korintiërs 9:15

Gods onuitsprekelijke gave vervulde het hart van de apostel Paulus. Na uitvoerig tegenover de Korintiërs uiteengezet te hebben wat de liefde jegens de heiligen in de praktijk inhoudt, besluit hij met: “*God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave*”. Hoe goed is het als wij in dit opzicht navolgers van de apostel zouden zijn.

We kennen allemaal Johannes 3:16 (“*Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft*”). Deze tekst is zo bekend en toch zullen we die nooit helemaal doorgronden. Elke goede gave en elk volmaakt geschenk daalt van boven neer, van de Vader der lichten (Jak. 1:17). Gods gave overtreft alles. De gave van de Zoon van God is het uitgangspunt en de basis van alle andere gaven.

Als Paulus daaraan denkt, roept hij vol dankbaarheid uit: “*De Koning der eeuwen nu, de onvergankelijke, onzichtbare, enige God, zij eer en heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! Amen*” (1 Tim. 1:17). In de voorafgaande verzen in de eerste brief aan Timoteüs was zijn hart bezig geweest met de genade die hij had ontvangen. Het evangelie van de heerlijkheid van de gelukkige God was aan hem toevertrouwd (vs. 11). God had hem barmhartigheid bewezen, hij die vroeger een lasteraar en een vervolger was geweest. Paulus was in de bediening gesteld en daarin gesterkt. De genade van de Heer was meer dan overvloedig geweest met geloof en liefde. Christus Jezus, zegt hij ten slotte, is in de wereld gekomen om zondaars te behouden. En aan hem die de voornaamste vijand en tegenstrever daarvan was geweest, was barmhartigheid bewezen (vs. 15).

Maar mij is daarom barmhartigheid en lankmoedigheid in Christus bewezen, zegt hij dan, omdat ik een voorbeeld ben voor hen die in Hem zouden geloven tot het eeuwige leven (vs. 16). Hier staat Paulus op de top van de hoge berg van de genade, vanwaar hij het onbegrensde gebied van de goddelijke liefde beschouwt. Wat een openbaring van Wie God is! Paulus, de voornaamste van de zondaren, is ingevoerd in de kennis van het hart van God. Heel natuurlijk welt in zijn hart een lied op, tot lof van de Koning der eeuwen.

Dit onderwerp van Gods onuitsprekelijke gave vervulde hem helemaal. Zelfs te midden van de

ernstige vermaningen van de brief aan de Galaten, die een heel serieus karakter heeft, geeft de apostel talrijke bewijzen van zijn oneindige dankbaarheid jegens God. Hij gaat vele eeuwen terug in de tijd, vele eeuwen voor de dood van de Heer op Golgota. Toen heeft God een man geroepen uit de dienst van de afgoden, Abraham, om hem te brengen in een land dat Hij hem tonen zou. Toen kondigde Hij hem een blijde boodschap aan. Juist deze brief vermeldt dit feit: “*De Schrift nu, die voorzag dat God de volken op grond van geloof zou rechtvaardigen, verkondigde tevoren aan Abraham de blijde boodschap: ‘In u zullen alle volken gezegend worden’*” (Gal. 3:8).

Niet slechts één volk – het Joodse – maar *alle* volken zouden worden gezegend. “*Zij die op grond van geloof zijn, worden dus met de gelovige Abraham gezegend*”, voegt Paulus eraan toe. Het geloof is de enige voorwaarde. Het geloof in Jezus Christus, de eniggeboren Zoon, die door God is gegeven. Dat is de blijde boodschap. En 19 eeuwen later wordt door de engelen dezelfde blijde boodschap gebracht, niet ver van Betlehem, waar de eniggeboren Zoon was gekomen in de gedaante van het Kind in de kribbe. Het Woord was vlees geworden. De blijde boodschap was niet slechts voor één volk, want de engelen spraken over de “*mensen van zijn welbehagen*” (Luc. 2:14). Of het nu Joden of Grieken waren, *mensen* konden gered worden.

Toen de blijde boodschap aan Abraham werd verkondigd, dacht God aan alle volken. Wij kennen de belofte: “*(...) met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden*” (Gen. 12:3). Wij vinden deze boodschap terug op vele plaatsen in dit eerste boek van de Bijbel. De eerste keer dat die boodschap tot Abraham werd gericht, stond ze in verbinding met zijn roeping als hoofd over een groot volk (Gen. 12:3); de tweede keer met zijn trouw (Gen. 18:18); de derde keer horen we ze toen Isaak op het altaar gebonden lag en Abraham het vereiste offer bracht (Gen. 22:18; Hebr. 11:17). In Genesis 26:4, 24 en 28:14 wordt hetzelfde gezegd tegen Isaak en Jakob. Ook Petrus herhaalt deze woorden in Handelingen 3:25 tijdens de prediking, die volgde op de genezing van de verlamde bij de deur van de tempel, de Schone geheten. En ten slotte komen ze voor de zevende keer voor in Galaten 3:8, dat al is aangehaald.

Toen God de blijde boodschap aan Abraham verkondigde, had Hij het zaad van de aartsvader op het oog. Maar aan welk zaad heeft Hij toen gedacht? Galaten 3:16 beantwoordt deze vraag afdoende. Het Zaad is Christus, de eniggeboren Zoon van de Vader, de grote onuitsprekelijke gave. Alleen in verbinding met Christus kan de zegen komen, namelijk het heil dat zich uitstrekt tot *allen*. Maar het bezit van de zegen is afhankelijk van het geloof in Christus. Wie Christus verwerpt, berooft zichzelf van het heil; wie in Hem gelooft, ontvangt van God de verzekering dat hij tot in eeuwigheid het voorwerp is geworden van Zijn welbehagen.

Zo wordt ook nu nog de blijde boodschap verkondigd van de onuitsprekelijke gave van de eniggeboren Zoon. De hele Bijbel beschrijft Hem als de grote gave van God. Voordat Abraham leefde, ja, nog voor de schepping was geboren, stond deze gave al voor het oog van de Vader. Denk hierbij aan Spreuken 8:27-30. *“Toen Hij de hemel bereidde, was Ik daar (...) toen was ik een troetelkind bij Hem”*. En dan horen we uit de mond van Hem, die het welbehagen van de Vader was, van eeuwigheid tot eeuwigheid: *“Mijn vreugde was met de mensenkinderen”* (vs. 31).

Laten we nog even teruggaan naar de apostel, die vol was van deze gave van God en een loflied uitsprak over de Koning der eeuwen. Wij zien God hier als de *Koning der eeuwen* voorgesteld, die van alle tijden Zijn welbehagen had in de mensen. *“Maar toen de volheid*

van de tijd gekomen was, zond God Zijn Zoon, geboren uit een vrouw”, zegt Paulus in de brief aan de Galaten. De eniggeboren Zoon is waarachtig Mens geworden, en Hij heeft Zich geplaatst onder de wet. De Zoon van de Vader is gezonden tot een afgezonderd volk, het zaad van Abraham, om hen die onder de wet waren – dat is onder de vloek – vrij te kopen. En nadat de apostel verklaard heeft dat zij die van *Christus* zijn Abrahams zaad zijn (Gal. 3:29), zegt hij daarna dat zij zonen van God zijn geworden (Gal 4:6-7). God heeft de Geest van Zijn Zoon in hun harten gegeven, die roept: *“Abba, Vader”*, zodat ze niet meer slaven zijn maar zonen; en indien zonen, dan ook erfgenamen door God.

Wat een geweldige plaats heeft God aan *mensen* gegeven. Mensen die verbonden zijn met Christus, worden door het geloof in Hem *zonen* en *erfgenamen*. Mensen die door het geloof Gods onuitsprekelijke gave hebben aangenomen, zullen een plaats ontvangen in het huis van de Vader van onze Heer Jezus Christus. Zo staan zij voor Zijn aangezicht als zonen. Zullen wij niet instemmen met het loflied van de grote apostel ter ere van de Koning der eeuwen? Is het niet het allerheerlijkste, ons oog voortdurend te vestigen op de onuitsprekelijke Gave van God? Als ons hart met Hem vervuld is, zullen onze dankzeggingen Hem eren en zullen wij Hem met vreugde dienen.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1956-52](#)

Titel: [Le don inexprimable](#)

Oude Sporen 2008